

บทที่ 8

เรื่องเหนือวิสัยและเรื่องขบขัน

เรื่องเหนือวิสัยเป็นเรื่องเกินความเป็นจริงในลักษณะชีวิตโดยอาศัยจินตนาการสร้างขึ้นจากประสบการณ์ในชีวิตให้นอกเหนือออกไปอีกจากชีวิต เช่น เรื่องมนุษย์คอมพิวเตอร์ การทำลายล้างโลกด้านวิทยาศาสตร์ การสร้างโลกมหัศจรรย์ขึ้นมาใหม่ วิชาญาณพยาบาทที่หวนกลับมาแก้แค้นในรูปมนุษย์ เป็นต้น เรื่องเหนือวิสัยสมัยใหม่ย่อมมีวิวัฒนาการมาจากเทพนิยายอันเป็นนิทานพื้นบ้านดั้งเดิมนั่นเอง

เรื่องเหนือวิสัย แบ่งออกได้ดังนี้

1. เทพนิยาย

เทพนิยายเป็นนิทานพื้นบ้านซึ่งถือเป็นวรรณกรรมดั้งเดิมที่เล่าสืบต่อกันมาปากต่อปากหลายชั่วอายุคน และเราไม่อาจทราบชื่อผู้แต่งแน่นอนได้ ต่อมาภายหลังจึงมีผู้รวบรวมพิมพ์ขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษร สำหรับเทพนิยายในทางตะวันตก ผู้ที่รวบรวม ได้แก่ กริมม์ และ จาคอบส์ สำหรับของไทยเรา มีผู้รวบรวมคละปนกันไม่ได้แยกออกเป็นชนิด แต่เรียกรวมว่าเป็นนิทานพื้นบ้านของไทย

เทพนิยายสมัยใหม่ได้ประยุกต์จากนิทานพื้นบ้านดั้งเดิม นำมาเขียนขึ้นใหม่โดยใช้เค้าโครงเรื่องเดิมเป็นหลัก ตัวเอกของเรื่องเป็นบุคคลธรรมดา ส่วนตัวละครอื่น ๆ ก็ยังมี พระราชา พระราชินี เจ้าชาย เจ้าหญิง การดำเนินเรื่องคล้ายคลึงของเดิมมากจนเกือบแยกไม่ออกกว่าเป็นของเก่าหรือของใหม่

2. นิทานโกหก

นิทานโกหกมักเป็นเรื่องเหลือเชื่อ เป็นนิทานพื้นบ้านประเภทหนึ่ง มีทุกชาติทุกภาษามีตัวเอกหลายคน เช่น กัปตันเรือ คนตัดไม้ โยบาล เสือพราน คนงานวางรางรถไฟ นี่เป็นเรื่อง

ของสหรัฐอเมริกา เหตุการณ์และบุคคลเหล่านี้ขึ้นอยู่กับว่าอยู่ในภูมิภาคแถบใด ส่วนของไทยเรามีเกือบทุกภูมิภาค เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏหลักฐานแน่ชัดว่ามีมาจากที่ใด ใครเป็นผู้เล่าเรื่อง แต่ทุก ๆ เรื่องล้วนแสดงถึงภูมิทัศน์ที่มีอำนาจและตัวเอกมีความสามารถเหลือเชื่อสำหรับผู้อ่านแล้วชอบกันมาก เพราะสนุกสนานเพลิดเพลินทุกเรื่อง นิทานโกหกของไทยเรา ได้แก่ เรื่องแข่งขันโกหก เรื่องคนขี่เกี้ยว 3 คน เป็นต้น

3. เรื่องเหนือวิสัยสมัยใหม่

หนังสือที่เป็นเรื่องเพื่อฝันจะมีมิติที่นอกเหนือจากสิ่งปรกติวิสัยแก่ชีวิต เป็นสิ่งหนึ่งที่ผลักดันให้เด็กถอยห่างออกไปจากชีวิตประจำวัน และช่วยให้เด็กเกิดพลังในทางสร้างสรรค์ มีความคิดเชิงจินตนาการได้กว้างขวางและหลากหลาย เด็กที่จริงจังกับตัวอักษรที่บรรยายก็จะพบกับความจริงที่ปะปนอยู่ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อความสนุกสนานของเรื่องเหนือวิสัย แต่เด็กอื่น ๆ กระจายที่จะมีโอกาสได้เข้าไปสู่โลกแห่งความบันเทิงใจ

หนังสือที่เป็นเรื่องเหนือวิสัยในปัจจุบันนี้จะยาวกว่าเทพนิยาย และมีหลายรูปแบบ เรื่องส่วนใหญ่จะมีส่วนสำคัญ ๆ เป็นจินตนาการซึ่งตรงข้ามกับความเป็นจริงที่เราอยู่ทุกวันนี้ เป็นต้นว่า อาจเป็นสัตว์ที่สมมติขึ้นเป็นบุคคลหรือของเล่น การประดิษฐ์ตกแต่งโลกขึ้นใหม่ การเปลี่ยนขนาดของมนุษย์ การให้มนุษย์มีอำนาจผิวดำมัญญ การสัมผัสจับต้องกาลเวลาได้ เรื่องเหนือวิสัยจึงเป็นเรื่องตื่นเต้น ระทึกใจ ชวนให้ผู้่านติดตามด้วยความอยากรู้อยากเห็น

3.1 ความมหัศจรรย์ของโลก ผู้เขียนเรื่องเหนือวิสัยอาจนำผู้อ่านไปสู่โลกอีกโลกหนึ่งซึ่งแปลกและพิสดารกว่าโลกที่มนุษย์อาศัยอยู่ เช่น อาจใช้สัตว์พามมนุษย์ไปสู่โลกใหม่ที่ชีวิตประจำวันเปลี่ยนแปลงไปหมด เป็นโลกที่ไม่น่าเป็นจริงได้ อาทิ เมื่อได้กินหรือดื่มอาจทำให้ตัวโตขึ้น ผิดขนาด ไปไหนได้รวดเร็วราวกับเหาะ หรือการได้ไปพบพ่อมดอาจทำให้ได้เข้าไปสู่โลกใหม่ที่ประกอบด้วยสัตว์ประหลาดนานาชนิด ได้รู้ได้เห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆ หรืออาจพบไข่มังกรเมื่อพักออกแล้ว มังกรได้พาไปเที่ยวใต้ท้องทะเลที่มีความประหลาดและน่าตื่นเต้น สนุกสนานมาก

3.2 อาณาจักรในจินตนาการ มีเรื่องหลายเรื่องที่ถูกเขียนเรื่องเหนือวิสัยอาจนำเทพนิยายเรื่องยาวมาเติมเสริมแต่งให้มีอาณาจักรที่ลึกลับ และพรรณนาฉากวิจิตรพิสดารเหมือนเป็นดินแดนที่แปลกประหลาดซึ่งผู้เขียนสร้างภาพขึ้นเหมือนดินแดนที่มีอยู่จริง รวมทั้งกฎหมายและขนบธรรมเนียมประเพณีของประชาชนก็พรรณนาไว้ให้เห็นจริงจัง แต่สิ่งเหล่านี้ย่อมแตกต่างจากเรื่องจริงมาก เรื่องชนิดนี้มักเอาเรื่องของเทพปกรณัมเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การหลงเข้าไปใน

ต้นไม้ที่เป็นโพรงแล้วเข้าไปสู่ดินแดนอันลึกลับซึ่งเป็นดินแดนที่ต้องคำสาปของทเวะที่ชั่วร้าย และผู้ที่หลงเข้าไปได้ผจญภัยในดินแดนอันลึกลับนั้น เป็นต้น

3.3 เรื่องเหนือวิสัยเกี่ยวกับสัตว์ ผู้เขียนเรื่องเหนือวิสัยอาจเขียนเรื่องขึ้นโดยสมมติสัตว์เป็นเหมือนคน มีความคิดและพูดได้ บางครั้งมนุษย์สามารถพูดกับสัตว์และบางครั้งก็ไม่ได้พูด เช่น การเขียนให้หมูเป็นตัวละครเอกที่อยู่ในคอกเลี้ยงสัตว์ของชาวนา มีเพื่อนเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ วันหนึ่งจะถูกฆ่า แต่มีสัตว์อื่น ๆ ใช้สติปัญญาช่วยเหลือให้รอดตายมาได้ นอกจากนี้อาจเป็นเรื่องแมว สุนัข กระต่าย ลิง หมี สิงโต รวมทั้งสัตว์เล็ก ๆ เช่น จิ้งหรีด มด หรือสัตว์มีปีก เช่น นก ชนิดต่าง ๆ เป็นต้น ผจญภัยต่อสู้กับศัตรู หรือช่วยเหลือกัน ล้วนเป็นเรื่องสนุกตื่นเต้นเร้าใจเด็กทั้งสิ้น

3.4 โลกของเครื่องเล่นและตุ๊กตา นอกจากมีสัตว์เป็นตัวละครในเรื่องเหนือวิสัยแล้วของเล่นและตุ๊กตาอาจใช้เป็นตัวละครให้มีชีวิตชีวเหมือนคนได้ด้วย ผู้เขียนเรื่องเช่นนี้จะต้องเข้าใจนำเหตุการณ์ต่าง ๆ มาผูกเป็นโครงเรื่องขึ้น เช่น ตุ๊กตาของคนหนึ่งอาจหลงหรือหล่นหายไปแล้วอยู่กับบุคคลอื่นได้ผจญภัยในสถานที่ต่าง ๆ ในที่สุดสามารถกลับไปหาเจ้าของเดิมได้ ของเล่นก็เช่นเดียวกัน อาจเป็นเครื่องบิน รถไฟ รถบรรทุก รถถัง ปืนฉีดน้ำ ฯลฯ ได้ผจญภัยหรือท่องเที่ยวไปตามที่ต่าง ๆ ได้พบเหตุการณ์ประหลาด ๆ ได้รู้นิสัยใจคอของคน ซึ่งเรื่องเหล่านี้ทำให้เด็กเพลิดเพลินและตื่นเต้นไปด้วย นอกจากของเล่นและตุ๊กตาแล้ว อาจเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ได้ แต่ผจญภัยได้เหมือนมนุษย์ เช่น เหยี่ยว ฝูงพลาสติก ดินสอ ปากกา แหวน นาฬิกา ฯลฯ อาจนำมาเขียนเป็นเรื่องเหนือวิสัยได้เช่นเดียวกัน

3.5 โลกคนแคระ มนุษย์มักจะรู้สึกทึ่งกับคนตัวเล็ก ๆ อย่างในเรื่องการเดินทางของกัลลิเวอร์ที่เข้าไปในเมืองคนแคระ นักเขียนจับจุดสนใจของเด็กได้ จึงพยายามเขียนเรื่องเหนือวิสัยโดยใช้ตัวละครที่เป็นคนแคระเล็ก ๆ เป็นตัวดำเนินเรื่อง ให้คนธรรมดาเป็นตัวเอกหลงเข้าไปในเมืองคนแคระซึ่งคนแคระสามารถทำอะไรได้เหมือนคนธรรมดา เพียงแต่สิ่งของเครื่องใช้เป็นสิ่งเล็ก ๆ ล้วนน่ารัก เรื่องส่วนใหญ่จึงมักเป็นเรื่องการผจญภัยซึ่งเด็กชอบอยู่แล้ว

3.6 เรื่องเหลือเชื่อเกี่ยวกับการบิน เรื่องเกี่ยวกับเครื่องบินเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เด็กชอบเด็กชอบเลียนแบบผู้ใหญ่ สิ่งใดที่ผู้ใหญ่ทำได้เด็กจะนิยมชมชอบและคิดฝันว่าตนเองอาจทำได้เช่นผู้ใหญ่ นักเขียนอาจเขียนเรื่องเช่นนี้ได้ เช่น เด็กพบเครื่องบินโดยบังเอิญซึ่งจอดนิ่งอยู่ที่โล่งแล้วลองขึ้นไปหัดขับก็บินได้ จึงท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ ได้ผจญภัย ได้พบได้เห็นสิ่งแปลกประหลาดได้ต่อสู้กับสัตว์โบราณที่ไม่มีในโลกปัจจุบัน ฯลฯ เรื่องเช่นนี้ทำให้เด็กสนุกสนานตื่นเต้นชวนอ่านอย่างยิ่ง นอกจากเรื่องเครื่องบิน อาจเป็นสิ่งที่บินได้ก็ได้ เช่น รถบินได้ ปลาบินได้ นกยักษ์

บินได้ รถไฟบินได้ และสิ่งที่บินได้เหล่านี้อาจพาไปพบสมบัติอันล้ำค่า เช่น เพชร พลอย ทอง ฯลฯ หรือราชวังอันโอ่อ่าซึ่งตั้งอยู่ในสถานที่ลับ เป็นต้น

3.7 อำนาจลึกลับ เรื่องอำนาจลึกลับส่วนใหญ่จะมีอยู่ในนิทานพื้นบ้าน ผู้เขียนจึงยึดถือสาระสำคัญของอันนี้นำมาเขียนเรื่องอำนาจลึกลับสมัยใหม่ขึ้นเป็นเรื่องเหนือวิสัย เป็นต้นว่า เรื่องนิ้วเพชรสามารถชี้ให้คนตายได้ คนฟื้นได้ หรือสามารถสั่งให้สัตว์ใหญ่ขึ้นก็ได้หรือย่อให้เล็กลงก็ได้ นิ้วเพชรนี้อาจได้จากเทวดาหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ นำมาให้ นอกจากนี้อาจเป็นเรื่องลึกลับ เช่น เด็กอาจทำความดีแล้วได้อำนาจจากเสียงประหลาดให้มีความสามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่คนธรรมดาไม่สามารถเห็น หรือสามารถใช้อำนาจสายตาเพ่งมองสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้ลอยขึ้นได้ แม้แต่เรื่องของวิญญาณต่าง ๆ ก็อาจนำมาเขียนเป็นเรื่องเหนือวิสัยเกี่ยวกับอำนาจลึกลับนี้ได้เช่นเดียวกัน

3.8 การเอาชนะวิญญาณชั่วร้าย จะเป็นเรื่องของวิญญาณร้ายที่เข้ามาสิงในร่างมนุษย์หรือสัตว์ แล้วก่อกรรมทำเข็ญสาปแช่งทำร้ายผู้ที่เป็นคนดี หรืออิจฉาริษยาผู้หญิงที่สวยงามพยายามทำอันตรายต่าง ๆ นานา ผู้เขียนอาจนำเรื่องเช่นนี้มาเขียนขึ้นโดยให้เด็กสามารถใช้ไหวพริบ ความดีหรือพลังวิเศษที่มีผู้ช่วยเหลือปราบวิญญาณชั่วร้ายนี้ได้สำเร็จ หรืออาจใช้เด็กเป็นสื่อหรือพบผู้วิเศษที่สามารถนำมาปราบวิญญาณร้ายนั้นได้ ส่วนเค้าโครงเรื่องแล้วแต่จินตนาการของผู้เขียนจะเขียนเค้าโครงเรื่องให้ซับซ้อนเช่นใด ยาวหรือสั้นเพียงใดก็ได้

3.9 เรื่องเกี่ยวกับกาลเวลา ระยะเวลาในช่วงชีวิตของคนคนหนึ่งเป็นสิ่งที่น่าสนใจ เพราะช่วงกาลเวลานั้นย่อมมีความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้เขียนหนังสือสำหรับเด็กที่มีความสามารถจะจับจุดนี้นำมาเขียนถึงความแตกต่างของโลกแห่งกาลเวลาในเรื่องที่เขาเขียนขึ้น ผู้เขียนอาจเขียนเรื่องกล่าวถึงเด็กเดินอยู่กลางทุ่งนา ฉับพลันเกิดลมพายุหมุนพาตัวเขาลอยไปตกบนที่แห่งหนึ่งซึ่งมีมนุษย์อีกกาลเวลาหนึ่งอยู่ เป็นมนุษย์ที่มีความเป็นอยู่ง่าย ๆ บ้านเรือนสะอาด ไม่มีการแก่งแย่งเบียดเบียนกันทุกคนอยู่กันด้วยอัธยาศัยไมตรี สัตว์ทุกชนิดเป็นเพื่อนกันหมด คนทุกคนยิ้มแย้มแจ่มใส เงินทองของมีค่าไม่เคยหวงแหนกันเลย หรืออาจจะเขียนถึงเด็กเดินหลงเข้าไปในถ้ำจนถึงเมืองอีกเมืองหนึ่งซึ่งกาลเวลาเปลี่ยนไปเป็นบ้านเมืองที่วิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าทุกอย่างล้ำหน้ากว่าเมืองมนุษย์ในปัจจุบัน เป็นต้น

4. บันเทิงคดีประเภทวิทยาศาสตร์

บันเทิงคดีประเภทนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่รู้และยังไม่มีการพิสูจน์เป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในอนาคตของมนุษยชาติ โดยคาดคะเนว่าอาจจะเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น อาจจะทำเกี่ยวกับ

จักรวาล หรือโลกอื่น ๆ ซึ่งมนุษย์ยังไม่ไปถึง เช่น ดาวอังคาร ดาวพุธ ดาวพฤหัสบดี ดาวศุกร์ ฯลฯ การดำเนินเรื่องจึงเป็นลักษณะเหลือเชื่อและเป็นเรื่องที่มีเวทมนตร์คาถาและอภินิหารเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย บันเทิงคดีประเภทวิทยาศาสตร์นี้ ผู้เขียนจะต้องมุ่งหมายให้เกี่ยวกับมนุษย์ในอนาคตและโลกหรือจักรวาลอื่น ๆ จึงจะเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ เรื่องเช่นนี้เราใจเติกให้สนใจกับวิทยาศาสตร์และสนุกสนานตื่นเต้นไปด้วย ลักษณะของเรื่องจึงมักจะเป็นมนุษย์ต่างดาว มนุษย์นอกพิภพ พิกพมฤตยู ผู้เขียนเรื่องแนววิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากที่สุดก็คือ จูลส์ เวิร์น ซึ่งเป็นชาวฝรั่งเศส เรื่องที่เขาเขียนขึ้นมีเวทมนตร์ที่ทันสมัย เช่น จรวด ยานอวกาศ เรือดำน้ำ ผู้เขียนเรื่องสมัยใหม่อาจเขียนเรื่องแนววิทยาศาสตร์เช่นนี้ได้ เช่น เด็กอาจค้นหาพ่อที่หายสาบสูญไปโดยเด็กได้เดินทางผ่านอวกาศไปสู่มิติใหม่ ได้ผจญภัยในอวกาศและโลกอื่นอย่างตื่นเต้นหวาดเสียว ในที่สุดเด็กก็ได้ช่วยพ่อของตนกลับคืนมาได้ และมาสู่โลกมนุษย์โดยปลอดภัย เรื่องซูเปอร์แมนที่เด็กนิยมชมชอบก็เป็นเค้าโครงเรื่องเกี่ยวกับมนุษย์ที่มาจากพิภพอื่น ๆ เช่นกัน

เรื่องขบขัน

เด็กและผู้ใหญ่ย่อมต้องการมีอารมณ์ขัน เพราะอารมณ์ขันช่วยส่งเสริมให้สุขภาพดีขึ้น อารมณ์ขันจะช่วยลดความตึงเครียดและความกระวนกระวายใจได้เป็นอย่างดี

ตามธรรมชาติผู้อ่านจะเกิดอารมณ์ขันได้ก็โดยมีโอกาสประสบกับสิ่งต่อไปนี้

1. ลักษณะและขนาดที่แปลกและแตกต่างออกไปจากความเป็นจริงในชีวิต เช่น หวีขนาดใหญ่เหมือนคราด ผู้ชายที่แต่งตัวเป็นผู้หญิงแต่เน้นส่วนสัดผิดปกติไปมาก ๆ หรือบุคคลที่ “เกิน” คนปกติไปมาก ๆ ทั้งในทางขนาดและนิสัยใจคอ
2. การกระทำใด ๆ คล้ายเรื่องกลไก เช่น เดินกระตุกเหมือนหุ่นยนต์ การยกมืออย่างมีจังหวะ
3. การกระทำซ้ำซาก เช่น พุดคิดเป็นนิจศีล ยกสุขภาพิตทุกประโยคที่พูด เดินหกล้ม อยู่เสมอ ทำทางกลิ้งหงอทุกครั้งที่เห็นภรรยา
4. การกระทำที่ตรงกันข้ามกับรูปร่างและลักษณะ เช่น คนอ้วนมากวิ่ง คนผอมมีแต่ซี่โครงอวดกำลังชกต่อผู้อื่น เด็กน้อยพุดจาแบบผู้ใหญ่หนักเลง
5. ผลที่คาดหมายว่าจะได้กลับกลายเป็นผิดคาดเป็นอย่างอื่นไป เช่น คาดว่าจะได้ต้อนรับสาวสวยสักคนหนึ่ง กลับกลายเป็นความเข้าใจผิด สาวสวยนั้นเป็นสุนัขตัวหนึ่งเท่านั้น พยายามสะกดคำว่าขี้เลื่อยแต่เป็นขี้เรื้อย

6. ถ้อยคำที่ขัดแย้งกันกับการแสดงออกหรือข้อเท็จจริง เช่น เขาหยอกล้อเธอเล่นทุกวันด้วยการข้อมเบา ๆ พอขอบตาเขียว

ที่กล่าวนี้พอเป็นตัวอย่างอารมณ์ขันที่ผู้อ่านได้ประสบจากการอ่านโดยทั่วไป แท้จริงแล้วยังมีอีกมากมาย

ลักษณะของเรื่องขบขันมีดังนี้

1. **ตัวละครที่แปลกและน่าขบขัน** ความขบขันของเด็กอาจเกิดจากตัวละครที่ผิดปกติ เช่น การเอาเกลือใส่ลงไปในการกาแฟ แล้วต้องไปเอานักเคมีมาแยกธาตุออก แต่ทำไม่สำเร็จในที่สุด ต้องเททิ้งจึงแก้ปัญหาได้ หรือเรื่องเด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยเครื่องจักรทุกอย่างตั้งแต่เข้านอนตื่นนอน แปรงฟัน อาบน้ำ กินอาหาร วันหนึ่งเกิดพายุพัดสิ่งของต่าง ๆ เกิดอยู่ผิดที่ จึงทำให้เด็กคนนั้นเข้าใจผิดที่เข้านอนไปพบแปรง อาบน้ำไปพบอาหาร จะล้างหน้ากลับพบรองเท้าชูขึ้นมาเป็นต้น หรือเรื่องการหยิบยา กินผิด ทำให้รูปร่างผิดขนาด ทำสิ่งต่าง ๆ แปลกประหลาดเป็นเรื่องขบขันต่าง ๆ ขึ้น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทนี้อาจนำเอาข้อขบขันต่าง ๆ ซึ่งเป็นลักษณะของตัวละครนำมาวางเค้าโครงเรื่องได้

2. **ตัวละครที่เป็นสัตว์และให้ความขบขัน** ลักษณะท่าทางของสัตว์ที่สร้างความขบขันให้แก่เด็กที่อ่าน อาจเป็นลักษณะของการกระทำอย่างมนุษย์ มีความคิดและพูดได้ เค้าโครงเรื่องต้องชวนขัน เช่น ช้างอยากจะกินจระเข้เป็นอาหารซึ่งความจริงช้างกินหญ้าหรือพืช บางทีอาจเป็นการสร้างเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวสัตว์ เช่น หมีส่งลูกไปโรงเรียน ลูกหม้อ่านหนังสือ หรือเอากระดาศสร้างบ้านแล้วหาทางออกไม่ได้เพราะกระดาศติดเต็มบ้านไปหมดทั้งหน้าต่างและประตู หรือเรื่องเกี่ยวกับเด็กนำไขมาปักโดยไม่ทราบว่าเป็นไขอะไร พักออกมาเป็นลูกโตโนเสาร์ ต้องเกิดความยุ่งยากในการกำจัด เพราะมันกินทุกอย่างที่ขวางหน้าเดือดร้อนกันไปทั่ว คณะรัฐมนตรีต้องประชุมวางแผนใช้มาตรการจับเพื่อเอาไปเลี้ยงไว้ในสวนสัตว์ ฯลฯ

3. **ความขบขันในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประจำวัน** ความขบขันย่อมเกิดขึ้นเป็นประจำวันได้ ผู้เขียนอาจเขียนเรื่องเกี่ยวกับเด็กที่อาจชอบสะสมของทุกอย่าง เอาของไปเก็บไว้ในห้องเต็มไปหมด ทั้งของมีค่าและของไม่มีค่า วันดีคืนดีของเหล่านั้นก็ล้มลงมาทับเขาขาหัก หรือการเก็บสะสมอาจเป็นของที่ไม่มีค่าราคาอาจเป็นแม้แต่ไข่มดก็ได้ การวางโครงเรื่องเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้เขียน ฉะนั้น อาจใช้ความขบขันที่เกิดขึ้นทุกวันก็ได้ เช่น เด็กตื่นนอนเข้าจะแปรงฟัน หยิบแปรงผิดไป หยิบแปรงลวดมาแปรง ตีมน้ำอาจากกลายเป็นเหล้า ฯลฯ ความขบขันต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้เขียนอาจใช้ความคิดคำนึงว่าเด็กควรขบขันในสิ่งใดบ้าง เช่น ของผิดขนาด การกระทำอะไรเป็นจังหวะ พูดซ้ำซาก ความเข้าใจผิดบางประการ เป็นต้น

เรื่องเหนือวิสัยเป็นเรื่องที่เน้นจินตนาการเป็นหลัก และจินตนาการนั้นย่อมเป็นธรรมชาติของเด็กอยู่แล้ว เราจะเห็นได้ว่า เด็กใช้จินตนาการตั้งแต่ในวัยเยาว์ เช่น การเล่นเป็นพ่อเป็นแม่ เป็นครู การเล่นขายข้าวขายแกง การเป็นแม่ของตุ๊กตาซึ่งเป็นของเล่นที่เด็กหญิงมักสมมติขึ้นเสมอ ๆ ฯลฯ และเรื่องสมมติเหล่านี้ย่อมเป็นจริงไปไม่ได้ แต่เด็กก็แสดงออกและเข้าใจกันในหมู่เพื่อนในวัยเดียวกัน ครั้นเด็กโตขึ้นจินตนาการประเภทสมมติหรือเพ้อฝันจะเปลี่ยนไปโดยที่เด็กเริ่มเข้าใจมนุษย์มากขึ้น ฉะนั้น การเขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทเรื่องเหนือวิสัยเช่นนี้จะต้องคำนึงถึงวัยของเด็กด้วย ถ้าเด็กเล็กผู้เขียนอาจตอบสนองความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กได้ โดยการสร้างสิ่งสมมติขึ้นและเด็กจะชอบมาก เพราะตรงตามความต้องการของตน ส่วนเด็กโตนั้น ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจะต้องเปลี่ยนจากเรื่องสมมติหันมาหาเรื่องที่ทำให้เด็กเข้าใจมนุษย์มากขึ้น เช่น ความรักความผูกพัน ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความเอื้ออาทรต่อเพื่อนมนุษย์ ความสมัครสมานสามัคคี ฯลฯ สิ่งเหล่านี้จะมีประโยชน์ต่อชีวิตของเด็กเป็นอย่างยิ่ง

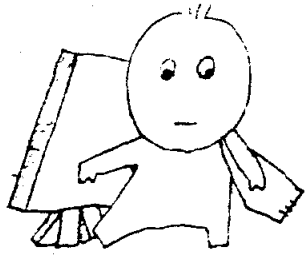
ส่วนเรื่องขบขันนั้นเป็นเรื่องที่เน้นความเบิกบาน ไม่เฉพาะแต่เด็กเท่านั้น ผู้ใหญ่ก็ชอบเรื่องขบขันเหมือนกัน เพราะเรื่องขบขันไม่เป็นพิษเป็นภัย เป็นความบันเทิงอารมณ์ ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดและความกระวนกระวายใจของเด็กได้เป็นอย่างดี เด็กเล็กชอบความขบขันทางด้านอาการกิริยา เช่น การเดินที่ผิดปกติ การยิ้ม การยักคิ้ว กิริยาท่าทางต่าง ๆ แม้เพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้เด็กเล็กเกิดความขบขันได้ อีกประการหนึ่งที่เด็กเล็กขบขันก็คือ สิ่งที่เกิดผิดปกติต่าง ๆ เช่น แปรองอ้นโต หรืออ้วนโต รongเท้าใหญ่ หม้อเล็กจิ๋ว ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ช่วยให้เด็กเกิดความขบขันได้ ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กเล็กควรตระหนักถึงความจริงข้อนี้และเขียนเรื่องให้สอดคล้องสัมพันธ์กับความต้องการและความสนใจของเด็กเล็ก สำหรับเด็กโตนั้น ความขบขันพัฒนาขึ้นเด็กอาจขบขันคำพูดด้วย กล่าวคือ นอกเหนือจากอาการกิริยาและสิ่งผิดปกติอื่น และการขบขันด้วยถ้อยคำนั้นเป็นเรื่องที่ผู้เขียนวรรณกรรมสำหรับเด็กจะคิดเขียนขึ้นได้โดยง่าย หนังสือสำหรับเด็กประเภทขบขันส่วนใหญ่ในปัจจุบันนี้มักจะแสดงความขบขันด้วยถ้อยคำ กิริยาท่าทางและสิ่งผิดปกติเช่นที่กล่าวนี้เกือบทั้งสิ้น โดยเฉพาะหนังสือการ์ตูน ส่วนวรรณกรรมสำหรับเด็กประเภทขบขันและเป็นเรื่องราวนี้ยังมีน้อยมาก

สิ่งที่ควรระวังในเรื่องขบขันก็คือ อย่างนำเอาสิ่งที่บกพร่องทางร่างกายมาเป็นเรื่องขบขันเพื่อล้อเลียน เช่น ขาเป้ ขาสีบ ตาเข มือแป้ ขาด้วน แขนด้วน เป็นต้น เพราะการนำสิ่งเหล่านี้มาเขียนทำให้ผู้อ่านซึ่งอาจเป็นเด็กที่พิการเช่นนี้เกิดความคับแค้นใจที่มีผู้ตอกย้ำมด้อยของตน ทำให้เกิดพิษภัยแก่จิตใจของเด็กพิการเหมือนเป็นการซ้ำเติมด้วยใจที่ขาดเมตตาธรรม

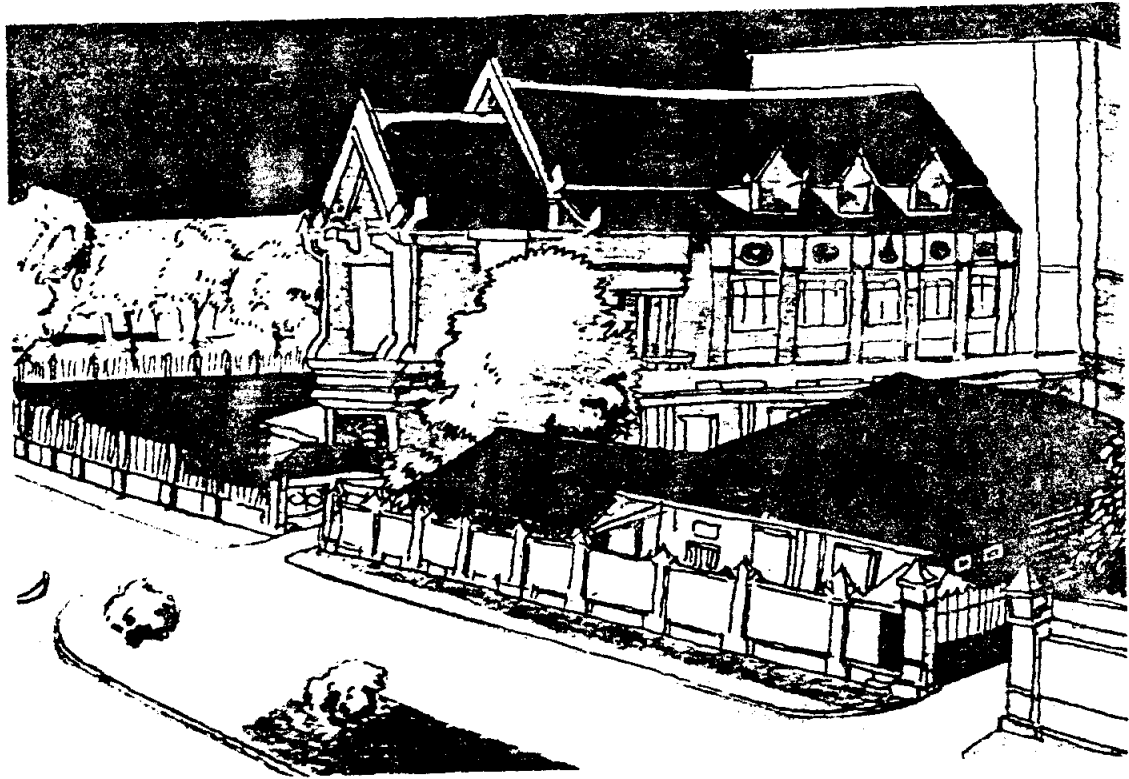
ตัวอย่างที่ 1¹
เรื่องเหนือวิสัยสมัยใหม่

¹ วสันต์ สิริเชตต์. *ช่วงเขียนน้อย*. (กรุงเทพฯ : พับลิคเพรส, 2521). หน้า 1 - 23

1



ในโลกนี้มีช่างเขียนตัวน้อย ๆ อยู่คนหนึ่ง

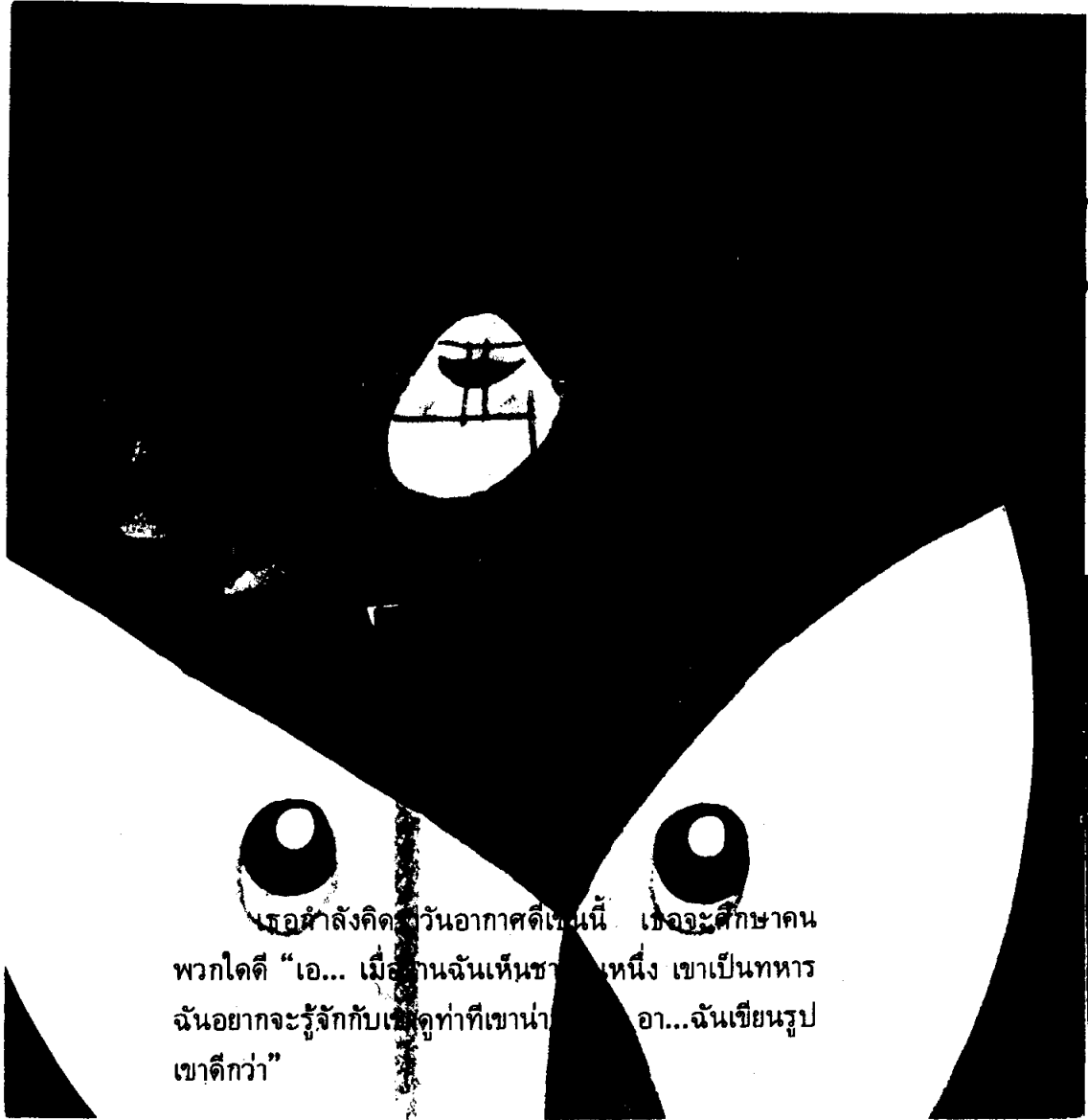




ทุก ๆ วัน เธอจะท่องเทียบ
หุบเขา ทะเล ในเมือง ทุ่งนา
ระหว่างผู้คน เธอชอบเขียนรูป
จ้อที่จะเรียนรู้ความคิดของพวกเขา

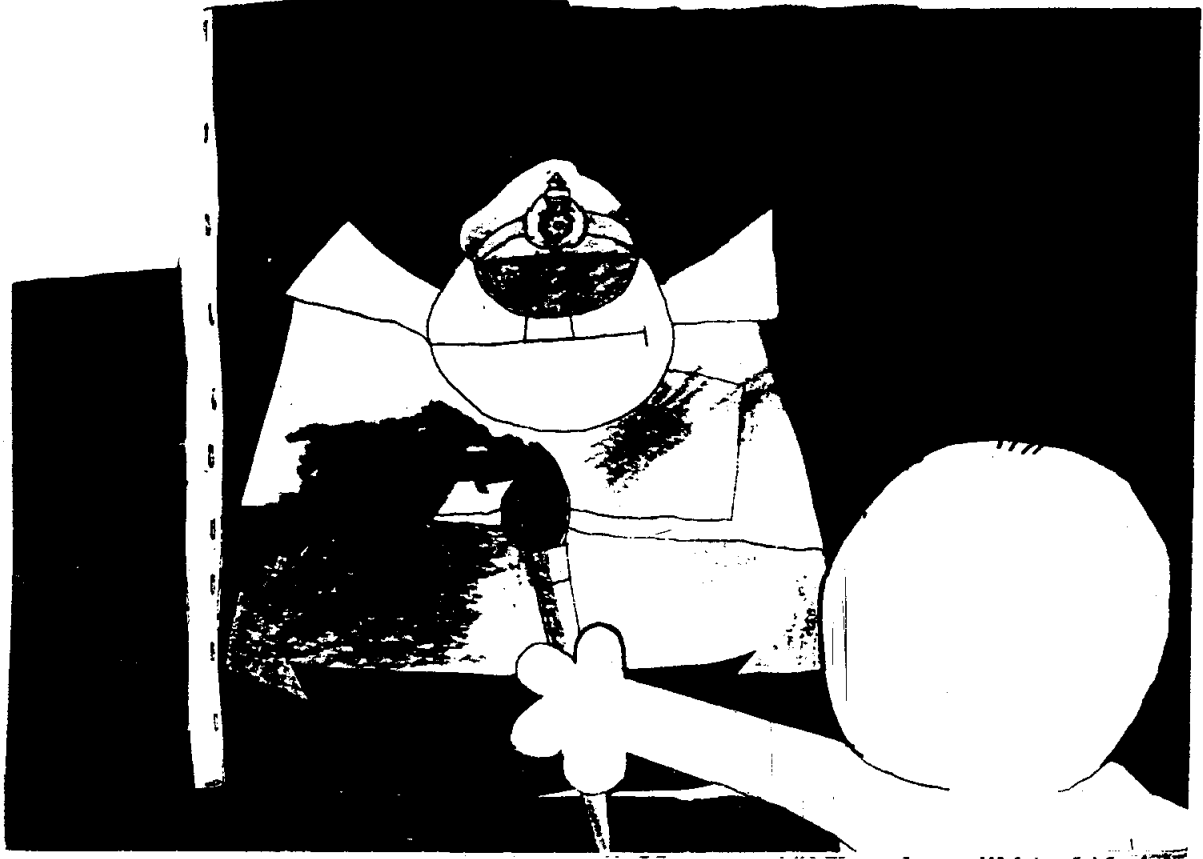
เข้าวันนี้ ท้องฟ้าโปร่ง ดวงอาทิตย์สดใส
แสงสดใส ช่างเขียนน้อยนั่งบนพื้นหญ้าเขียวขจี



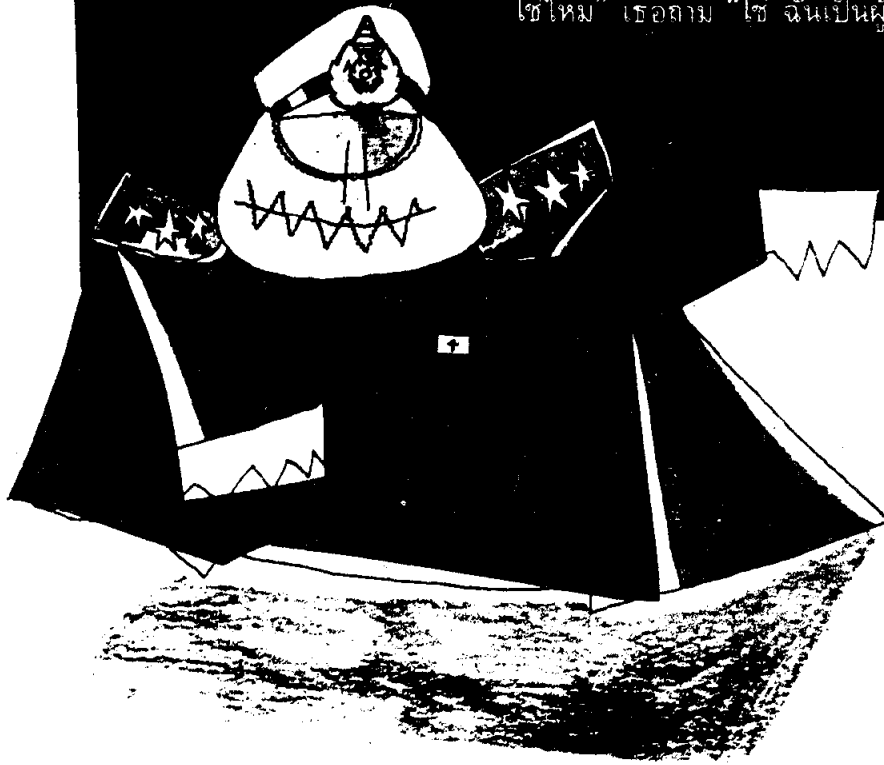


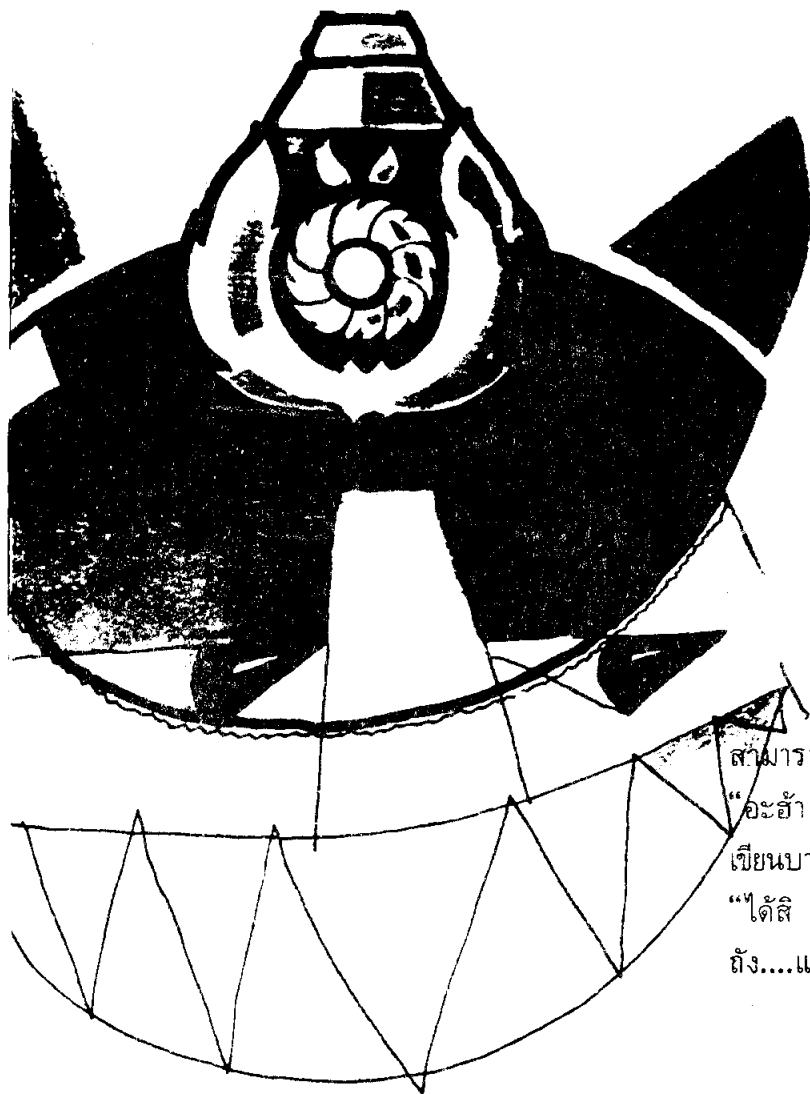
เธอกำลังคิดในวันอากาศดีแบบนี้ เธอจะศึกษาคน
พวกใดดี “เอ... เมื่อฉันเห็นเขาคนหนึ่ง เขาเป็นทหาร
ฉันอยากจะรู้จักกับเขาดูทำที่เขาน่า... อ่า...ฉันเขียนรูป
เขาดีกว่า”

เธอค่อยๆ บรรจงวาดพู่กัน
ลงบนผ้าใบ มีหมวก อินทรีธนู มี
ดาว มีนัยน์ตากระหาย ปากกว้าง
เสื้อผ้าของเขาสีแดง อะฮ้าอย่างนี้ๆ

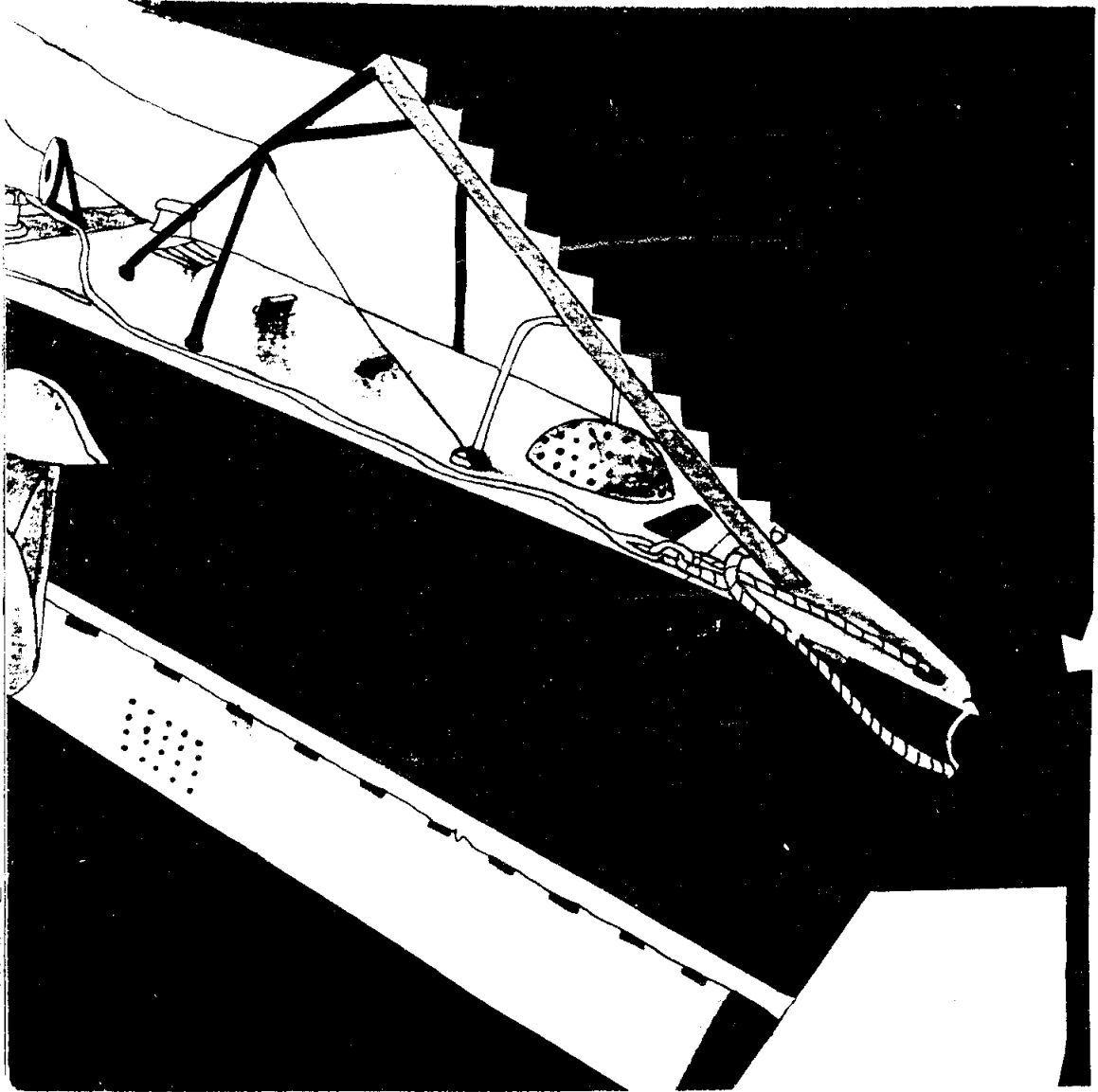


นายทหารบนผ้าใบก็มีชีวิตขึ้นมา พูดว่า
“สวัสดี พ่อหนูเอ๋ย เธอเป็นใครกันนะ” “ฉัน
เป็นช่างเขียนน้อย” หนูน้อยตอบ “คุณเป็นทหาร
ไซไหม” เธอถาม “ใช่ ฉันเป็นผู้นำด้วย”





“ฉันมีสี ฟูกัน ผ้าใบ ฉัน
สามารถเขียนทุกสิ่งให้เป็นจริงได้”
“อะฮ้า วิเศษจัง พ่อหนูผู้น่ารัก เธอ
เขียนบางสิ่งให้ฉันได้ไหม” เธอตอบ
“ได้สิ คุณต้องการอะไรล่ะ” “รถ
ถึง....แล้วฉันจะให้ศเธอ”



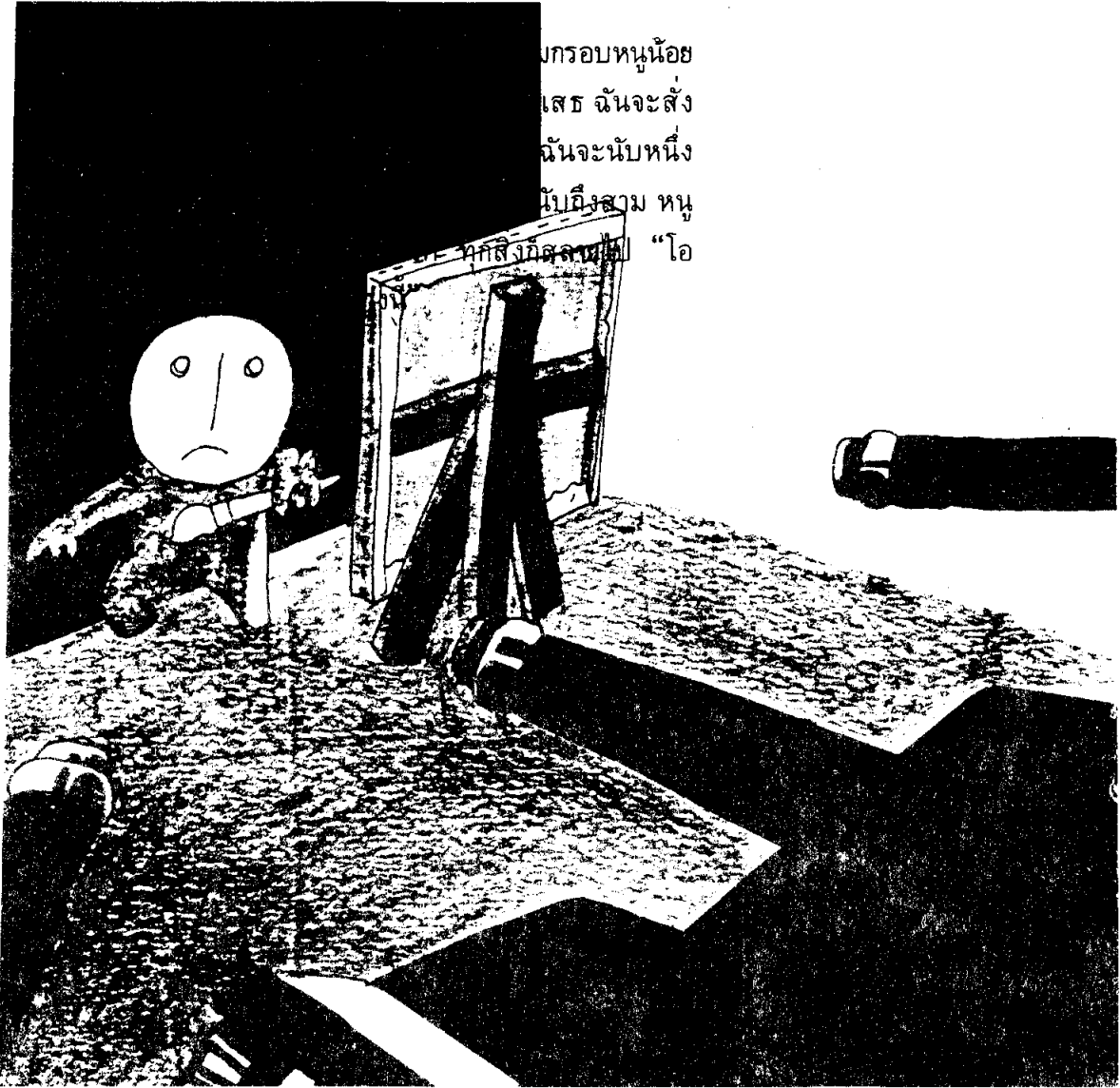
350

TH 348



“เอาอีก เอาอีกหลายๆ คัน เครื่องบินด้วย สักพัน เครื่องเลย” หนูน้อยก็จัดการเขียนเพื่อเอาใจเขา “ระเบิด อีก นิวเคลียร์ นิวตรอน นาน...อย่างนั้นสิพ่อหนู” หนูน้อย เยกหน้าขึ้นมองเขาแล้วถามว่า “คุณต้องการอะไรอีกไหม” เขารีบระส่ำระลักตอบ “เกียรติยศ แล้วก็...อำนาจ ฮ่าๆ”

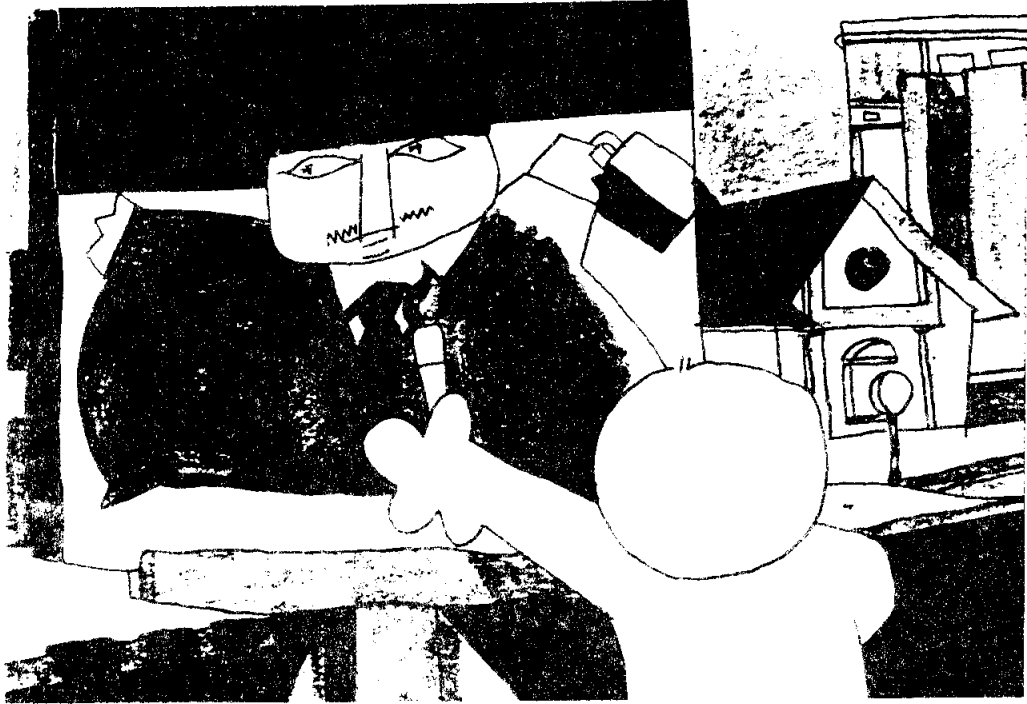
“ฉันवादให้คุณไม่ได้หรอก เขาให้ชื่อคุณว่าทหารไปแล้ว คุณยังต้องการชื่อเสียงอะไรอีก แล้วอำนาจล่ะ คุณต้องการ ไปทำไมหรือ ถ้าคุณทำคุณงามความดีให้แก่ผู้อื่น ผู้คนเขาก็จะมอบเกียรติยศ และวางใจคุณ แล้วเขาก็จะให้อำนาจคุณ ด้วย แต่นี่คุณยังไม่เคยทำสิ่งใดเหล่านั้นให้ใครเลย ฉันทำให้คุณไม่ได้หรอก”



บกรอบหนูน้อย
เสธ ฉันทะสัง
ฉันทะนับทหนึ่ง
นับทึงสาม หน
คกสิงคตลนต "โอ

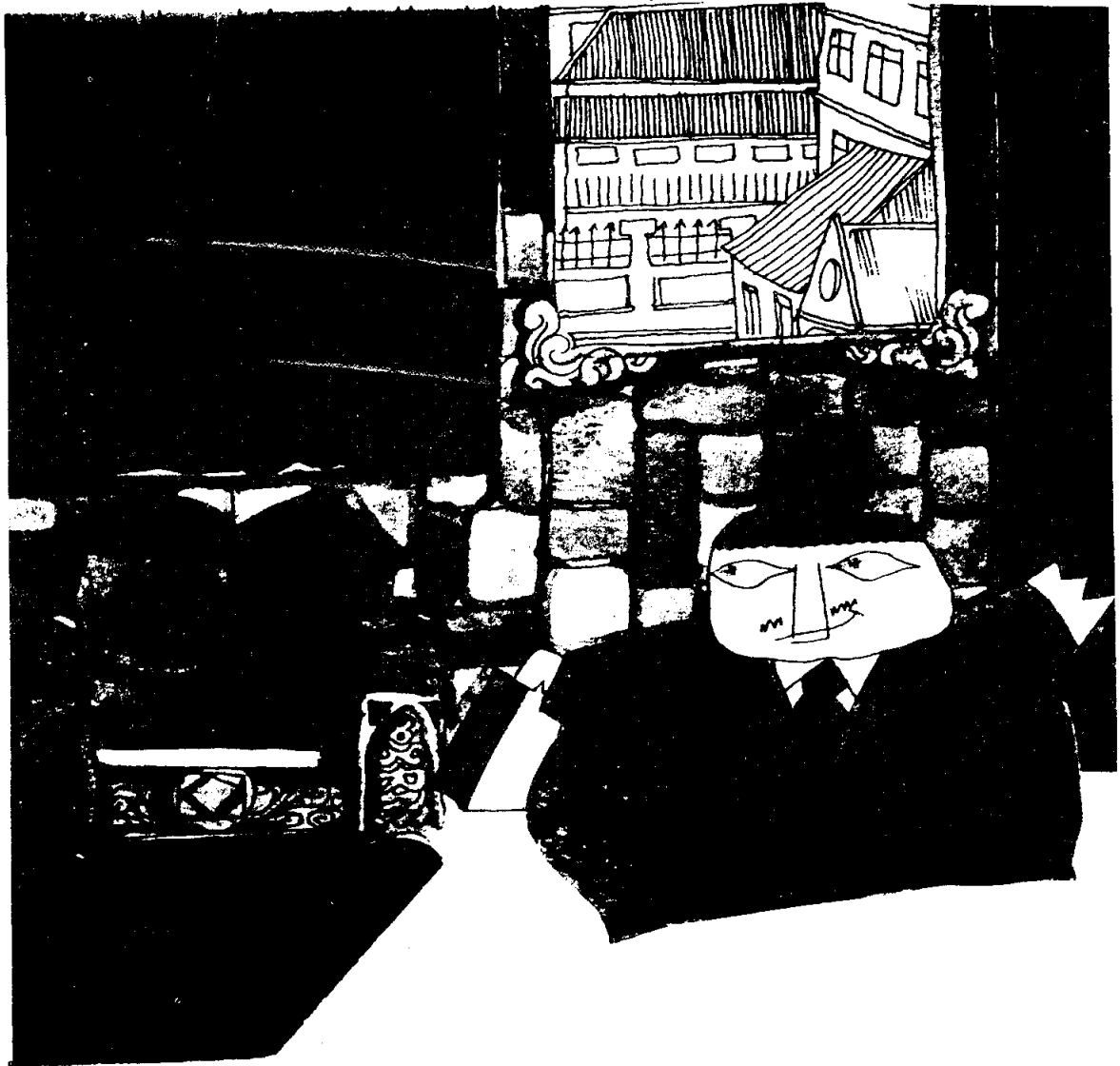
2

หนูน้อยนั่งครุ่นคิดถึงผู้คนที่
คราวนี้เธอเขียนเป็นรูปชายอ้วน พุง
พลุ้ย ใส่เสื้อสีน้ำเงิน เนคไทสีเลือด
อย่างนี้ เอละเรียบร้อยแล้ว



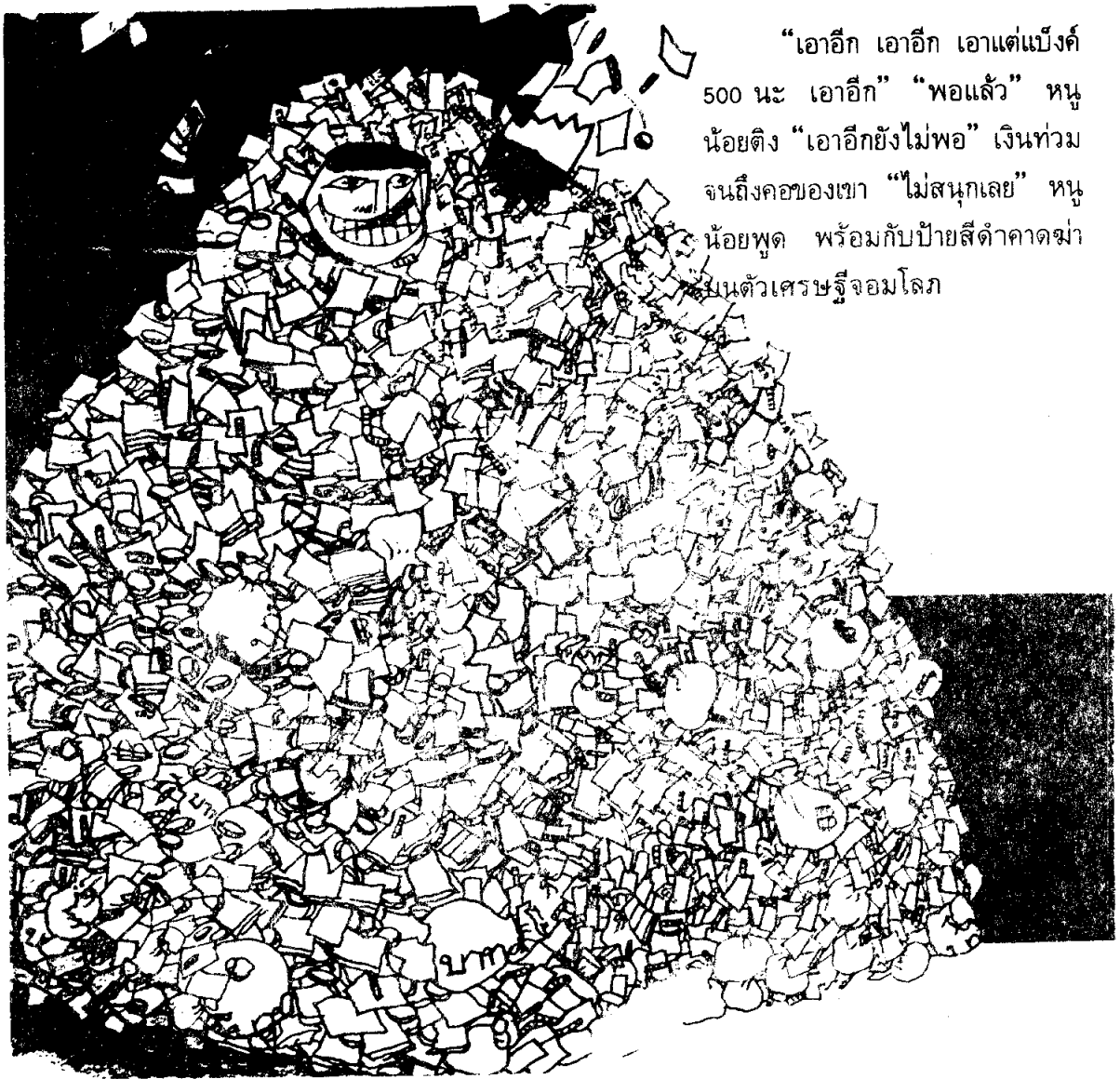


ชายอ้วนคนนั้นก็หลุดออกจาก
ผ้าใบ มายืนอยู่ข้างหน้าเธออย่างงง ๆ
“เอ๊ะ ฉันอยู่ที่ไหนนี่ ฉันเป็นเศรษฐี
นะ เธอเป็นใคร” “คุณอยู่ที่ทุ่งหญ้า
ฉันเป็นช่างเขียนน้อย ฉันสามารถ
เขียนทุกสิ่งให้เป็นจริงได้” เธอตอบ



ช่างเขียนน้อยกว่าดรูปเงิน
แบงค์ เหรียญอย่างรวดเร็ว ชายอ้วน
ก็ดีใจเหลือล้น “เงิน เงิน เงิน เอา
อีก” เขาก็เขียนจนเงินค่อย ๆ ท่วม
เท้า ขา เอว....

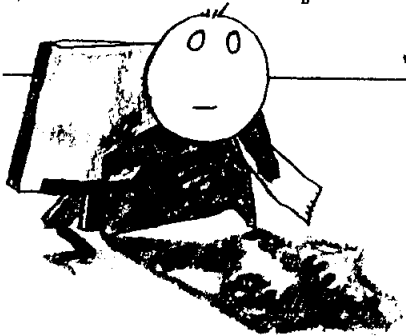




“เอาอีก เอาอีก เอาแต่เบ้งค์
500 นะ เอาอีก” “พอแล้ว” หนู
น้อยติง “เอาอีกยังไม่พอ” เงินท่วม
จนถึงคอของเขา “ไม่สนุกเลย” หนู
น้อยพูด พร้อมกับป้ายสีดำคาดมา
บนตัวเศรษฐีจอมโลภ

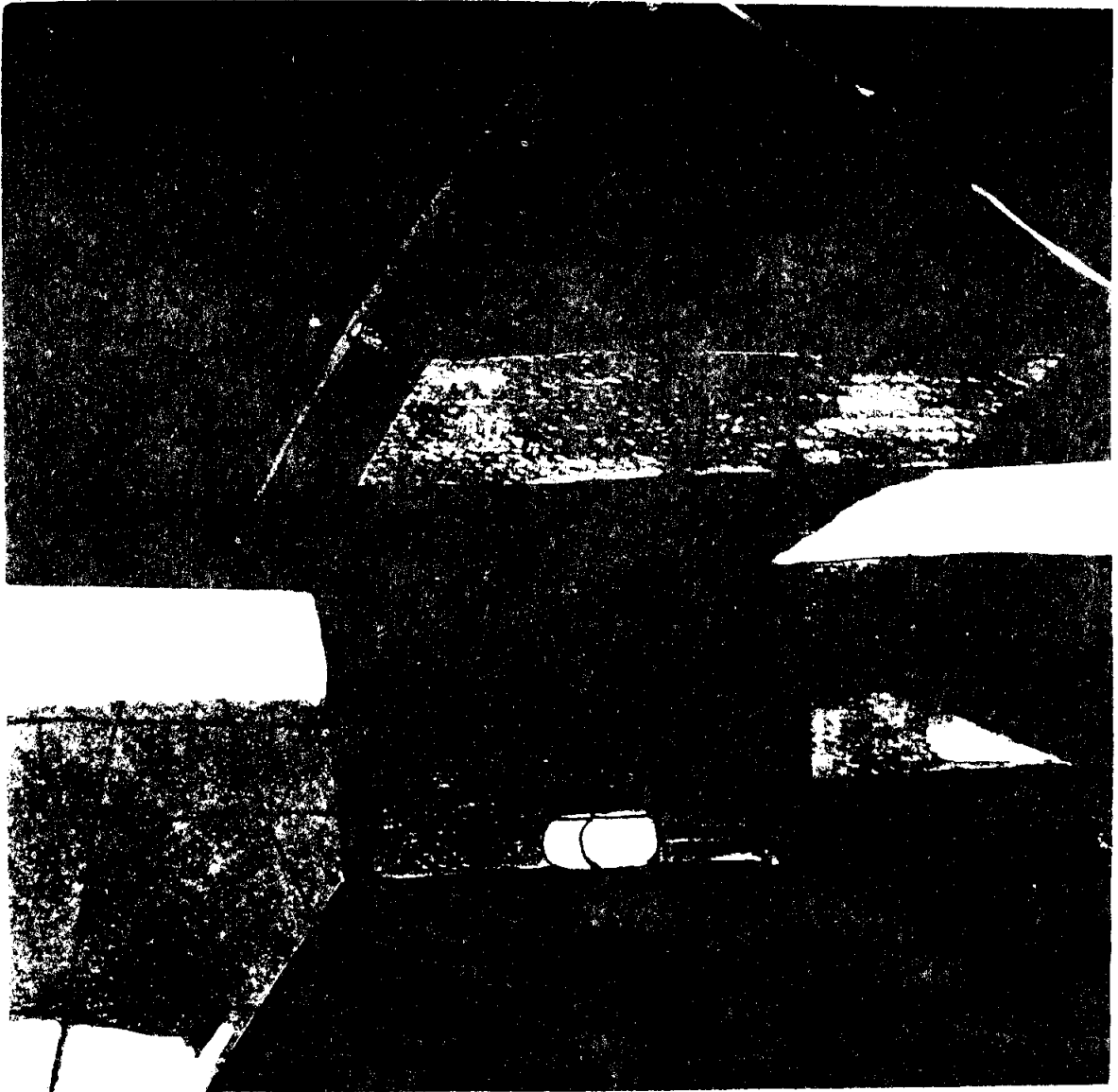
3

ช่างเขียนน้อยคิด ทหารก็ต้อง
การอาวุธ อำนาจ ชื่อเสียง ชายฉ้วน
ก็ละโมภเกินไป พวกเขาหน้ากลัว
เหลือเกิน ไม่เอาละ ฉันเขียนรูป
เด็ก ๆ ดีกว่า แล้วเธอก็ลงมือวาดภาพ
เด็กลงไปจนเสร็จ แต่เธอมองเขา
ผอมเกินไปเสียแล้วละ เด็กผอมก็
ลุกออกมานั่งร้องไห้เฉยอยู่



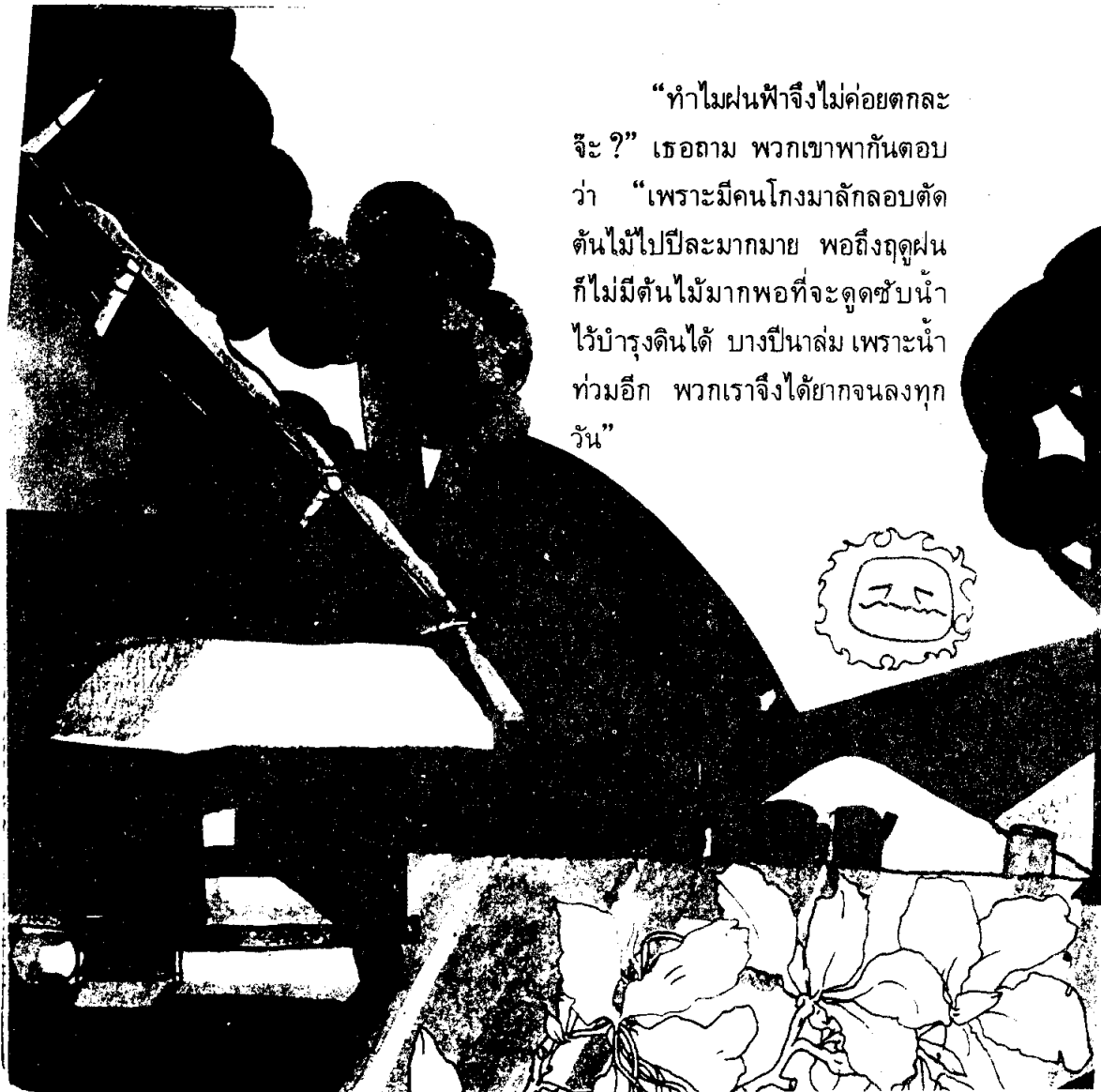
“เธอร้องให้ทำไม?” ช่างเขียนน้อยถาม เขาเงยหน้า
ที่มีหยาดน้ำตา ริมฝีปากแห้งผาก ตอบว่า “ฉันหิวเหลือเกิน
เธอมีข้าวไหม ขอฉันบ้างเถิด” “มีสิ” แล้วเธอก็วาดข้าว
ปลาอาหารให้เขา เด็กผอมกินจนหมด แล้วพูดว่า “เธอใจ
ดีเหลือเกิน นี่ถ้าหากเธอจะให้ข้าวพ่อแม่ฉันด้วยคงดีทีเดียว”







เมื่อถึงหมู่บ้านของเด็กผอม เธอก็เห็นคน
หิวอดอยากมากมาย เธอจึงเขียนข้าวปลาให้พวก
เขา เธอถามว่า “ทำไมเธอจึงจนล่ะ” “โอยฟ้า
ฝนมันแล้ง ปลูกข้าวไม่ได้กินเลยนายเอ๊ย”



“ทำไมฝนฟ้าจึงไม่ค่อยตกลง
จ๊ะ?” เธอถาม พวกเขาพากันตอบ
ว่า “เพราะมีคนโกงมาลักลอบตัด
ต้นไม้ไปปีละมากมาย พอถึงฤดูฝน
ก็ไม่มีต้นไม้มากพอที่จะดูดซับน้ำ
ไว้บำรุงดินได้ บางปีน้ำล้นเพราะน้ำ
ท่วมอีก พวกเราจึงได้ยากจนลงทุก
วัน”

“ฉันสงสารพวกเธอเหลือ
เกิน ฉันจะวาดทุ่งข้าว ป่า และทุ่ง
ดอกไม้ ให้พวกเธอดีกว่า แล้วเธอ
ก็เริ่มวาดทุกอย่างอย่างฉับไว ทั่วแห่ง
นั้นก็เขียวชอุ่มอร่ามงามสดใส





หนูน้อยพูดว่า “ฉันจะวาดต้นไม้ วาดป่า วาดดอกไม้” พร้อมกับลงมือวาดต้นไม้
เขียนดอกไม้ สีแดง สีเหลือง สีส้ม สีชมพู สีม่วง ฯลฯ เป็นทุ่งดอกไม้ ป่าเขาเขียวครึ้ม
งดงาม พวกดอกไม้พูดว่า “อย่าลืมวาดเมฆวาดฝนด้วยล่ะ” ก่อนช่างเขียนน้อยจะจากพวก
เขาไป เธอพูดว่า “พวกเราจะต้องช่วยกันระวังดูแลต้นไม้เหล่านี้ให้ดี เพื่อความสงบร
เย็นของพวกเรา” เธอพูดว่า “เดี๋ยวนี้ ฉันรู้แล้วว่า คนพวกไหนที่ต้องการความช่วยเหลือ
อยู่” แล้วเธอก็จากไป



ตัวอย่างที่ 2²

เรื่องตกลงฉบับหนึ่งเกี่ยวกับชีวิต

² ไมตรี ลิ้มปชาติ *รวมเรื่องสั้นชุดคนอยู่วัด* (กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2519) หน้า 92-103

โทรเลขจากบ้าน

การอยู่วัดดีหลายอย่าง ที่สำคัญคือประหยัดเงินค่าหอพัก เมื่อน้องชายเข้ามาเรียนต่อกรุงเทพ ผมก็เลยชวนน้องมาอยู่ด้วยกับผม

อยู่มาวันหนึ่งหลังจากเลิกเรียน วันนั้นเหมือนมีลางสังหรณ์ใจ แทนที่ผมจะซ้อมบาสเกตบอลเหมือนเคย ผมกลับรู้สึกขี้เกียจซ้อมขึ้นมาเฉย ๆ ผมตรงกลับวัด

ถึงวัดเปิดประตูเข้าไป เห็นน้องชายซึ่งกลับจากโรงเรียนก่อนผม นั่งก้มหน้านั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือ มีโทรเลขฉบับหนึ่งที่ถูกฉีกออกอ่านแล้ว วางแบอยู่ตรงหน้า

“ใครโทรเลขมา” ผมถามน้องเพราะขี้เกียจเดินไปหยิบอ่านเอง

“แม่” น้องตอบโดยไม่ยอมเงยหน้ามองผม

“โทรว่าอะไร” ผมถามอีก

น้องเฉยไม่ตอบ

ผมนึกฉุนจึงถามซ้ำ

“โทรว่าอะไร ทำไมไม่บอก”

น้องก็นิ่งเฉยอีก ทำให้ผมนึกอะใจ รีบก้าวเท้าฉับ ๆ ไปคว้าโทรเลขขึ้นมาอ่าน

ข้อความที่ปรากฏในโทรเลข ทำให้ผมเย็นวาบไปทั้งตัว ใจสั่น เพราะมีข้อความว่า

“พ่อเจ็บหนักให้กลับหมดทุกคน”

ผมอ่านข้อความสั้น ๆ นั้นหลายเที่ยว ผมรู้และแปลความหมายข้อความในโทรเลขนั้นออก พ่อคงไม่เจ็บหนักตามข้อความในโทรเลขเท่านั้น พ่อจะต้องเป็นมากกว่านั้น แต่ผมก็ไม่กล้าคิดอะไรให้รุนแรงไปนัก

ต่อจากนั้น ผมใช้ให้น้องชายไปโทรเลขบอกให้พี่ชายคนโต ซึ่งทำงานอยู่ที่โคราชทราบ และโทรเลขตอบให้ทางบ้านทราบว่ากลับเมื่อไร

ส่วนตัวผมแยกไปหาน้องสาว ซึ่งอยู่หอพักหญิงไม่ใกล้ไม่ไกลกับวัดที่ผมอยู่มากนัก

ทุกก้าวเท้าที่ผมเดินเข้าซอยไปหอพักน้องสาว มองได้แต่ครุ่นคิดว่าควรจะบอกกับน้องอย่างไรดีเพื่อไม่ให้น้องต้องตกใจมากนัก เพราะผมซึ่งมีกำลังใจไม่สู้จะดีพออยู่แล้ว ถ้าน้องร้องไห้ต่อหน้าจะทำให้ผมใจคอไม่ดียิ่งขึ้นอีก

ขณะที่นั่งรอน้องสาวอยู่ในห้องรับแขก ใจผมเต้นระทึก ผมพยายามข่มจิตใจ และทำสีหน้าให้เป็นปกติที่สุด เพื่อไม่ให้น้องผิตสังเกตุได้

น้องเดินออกมา ผมฝืนยิ้มรับ และบอกกับน้องด้วยเสียงเรียบ ๆ โดยเปลี่ยนข้อความในโทรเลขนั้นเสียใหม่ว่า

“แม่โทรเลขมาบอกว่า พ่อไม่สบาย ขอให้พวกเรากลับบ้าน” ถึงอย่างนั้นก็ตามก็ไม่วายทำให้ใบหน้าของน้องสาวถอดสี ตาแดงและ แม่ริมฝีปากแน่น

“พ่อคงไม่เป็นอะไรมากนักหรอก” ผมพูดต่อเพราะเข้าใจความรู้สึกของน้องในขณะนั้นได้ดี

“ไม่เป็นอะไรมาก แล้วทำไมให้พวกเรากลับบ้าน” น้องพูด น้ำตาเริ่มไหลซึมออกมา

“แม่อาจต้องการให้พวกเรากลับบ้าน เพื่อเอาใจพ่อก็ได้”

“ขอโทรเลขมาดูหน่อยซิ” น้องยื่นมือมารับโทรเลขจากผม

“สิมเอามา” ผมรีบโกหก ทั้ง ๆ ที่โทรเลขฉบับนั้นอยู่ในกระเป๋ากางเกง แต่ผมจะให้น้องดูได้หรือ ในเมื่อข้อความนั้นมันรุนแรงต่อความรู้สึกเกินไป

ผมนัดแนะน้องถึงการเดินทางกลับบ้านเมื่อเป็นที่เข้าใจกันเรียบร้อยแล้วผมก็กลับ

ปัญหาที่ตามมาอีกอย่างหนึ่งก็คือ เรา 3 คน พี่น้องเมื่อรวมกันแล้วมีเงินไม่พอเป็นค่ารถกลับบ้าน เรื่องนี้ต้องเดือดร้อนถึงหลวงพี่ ผมต้องกราบเรียนหลวงพี่เพื่อขอยืมเงิน ท่านกรุณาหยิบยื่นให้ทันทีเมื่อทราบ พระคุณของท่านครั้งนั้น ผมจะจำไว้จนวันตาย

คืนนั้น ผมจัดกระเป๋าเดินทางเสร็จ ก็เข้านอนแต่นอนไม่หลับเพราะใจมัวพะวงคิดถึงบ้าน เป็นห่วงพ่อ

รุ่งขึ้น ผมและน้องชายตื่นเช้ากว่าปกติ แล้วรีบไปรับน้องสาวที่หอพัก นั่งแท็กซี่ตรงไปสถานีรถไฟบางกอกน้อย (สมัยนั้นรถเร็วสายใต้ออกจากสถานีบางกอกน้อย) มีเพื่อนสนิททั้งของผมและของน้องตามไปส่งที่สถานีหลายคน

น้องสาวสวมชุดเดินทางก่อนไปทางสี่แดง ผมรู้จิตใจของน้องดีว่าทำไมน้อง
จึงใช้ชุดเดินทางสีนั้น

ก่อนรถไฟออก เพื่อนที่ไปส่งต่างก็อวยพรขอให้เราโชคดี
เรากำลังคืนที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี 1 คืน รุ่งเช้าต่อรถอีกขบวนเดินทางต่อไป
ขณะที่นั่งอยู่ในรถ ใจก็นึกไปตลอดเวลาว่าขออย่าให้พ่อเป็นอะไรมากกว่า
การป่วยไข้ธรรมดาเถิด ยิ่งใกล้บ้านเข้าไปเท่าไรก็ยิ่งรู้สึกใจหาย เหมือนกับว่ากลัวจะรู้
ความจริง รู้คำตอบที่หัวใจคอยถามอยู่ทุกวินาที และคิดว่าถ้าพ่อเป็นอะไรไปก็ขอรู้ให้ช้าที่
สุดรอให้จิตใจเข้มแข็งพอที่จะรับทราบเรื่องรุนแรงเช่นนั้นได้เสียก่อน แต่รู้สึกว่าการจิตใจ
อ่อนปวกเปียก ไม่ยอมสู้เอาเสียเลย

ก่อนจะถึงสถานีชุมทางทุ่งสง เพื่อจะต่อรถยนต์เข้าตัวเมืองนครฯ นั้น หัวใจ
ยิ่งเต้นระทึก และเข้าใจว่าน้องทั้งสองก็คงเช่นกัน ขณะนั้น ไม่มีใครพูดเสียง มีแววตา
และสีหน้าเท่านั้นที่แสดงออกจนเห็นได้ชัด

เสียงรถไฟแล่นเป็นจังหวะจะโคน เสียงหวูดแฉดก้องกังวานขอทางก่อนเข้า
เทียบสถานี ทำให้หัวใจของผมสับสนเล็กน้อย นึกเดียว มันอ่อนระโหยโรยแรง ผม
พยายามแข็งใจทำใจดี ไม่คิดมาก

“เราต้องยิ้มสู้สิ ทำเป็นคนอ่อนแอไปได้”

ผมบอกกับตัวเองเช่นนั้น ได้ผล ผมมีกำลังใจดีขึ้น และยิ้มออกมาได้ ยิ้ม
กับสายลมและเสียงของล้อรถที่บดขยี้ลงบนรางเหล็ก

ขบวนรถลดความเร็วลงทีละน้อย ๆ จนที่สุดจอดสนิทหน้าชานชลา คนโดยสาร
บ้างจะลง บ้างจะขึ้น คนที่มารับมาส่งก็ไม่ค่อยจุกจุกพล่าน อลหม่านเสียงเอ็ดอึงไป
หมด

แม้ให้น้ำป้อนมารับ น้ำป้อนเป็นชายกลางคนขณะรับกระเป๋าจากมือผมลงทาง
หน้าต่างรถไฟ ไม่ยอมพูดอะไร รอจนกระทั่งชนสัมภาระลงจากรถไฟเสร็จเรียบร้อยแล้ว
แกจึงเอ่ยปากขึ้นเป็นคำแรก

“พวกหนูรู้ข่าวพ่อหรือยัง”

“ยัง” พวกเราตอบเกือบจะพร้อมกัน

“พ่อ.....พ่อของพวกหนูเสีย.....เสียแล้ว” แกบอกอย่างตะกุกตะกัก

ขาดคำ เหมือนมีอะไรมาบีบเค้นใจ ผมรู้สึกมือเท้าอ่อน ไม่รู้เรี่ยวแรงหายไปไหนหมด ยืนไม่ค่อยติดพื้น น้องทั้งสองคนปล่อยโฮออกมาเหมือนเด็ก

ผมในฐานะเป็นพี่ใหญ่ในขณะนั้น พยายามข่มจิตใจเข้มแข็ง พยายามคิดว่าความตายเป็นของธรรมดา ทุกคนเกิดมาต้องตาย แล้วรวบรวมกำลังใจที่เหลืออยู่ปลอบน้องว่า

“เราต้องเข้มแข็ง อย่าร้อง พ่อ.....” พูดได้แค่นั้นเสียงก็ขาดหายไปดื้อ ๆ พูดไม่ออก สุดอดกลั้นผมปล่อยโฮตามน้องไปด้วยอีกคน โดยไม่อายุใครทั้งสิ้น ใครจะว่าผมอ่อนแอ ผมก็ยอมรับ เพราะมันไม่มีเหตุผลอะไรจะมาอ้างอิงได้ในขณะนั้น มันมีแต่ความอาลัย ความเสียใจ และความรักที่มีต่อพ่อคนเดียวเท่านั้น

“โธ่! พ่อไม่น่าจากพวกเราไปเลย”

ขณะนั่งรถยนต์จากทุ่งสงมุ่งเข้าตัวเมืองนครฯ ผมได้ทราบรายละเอียดมาว่าพ่อประสบอุบัติเหตุรถตกคูข้างทางขณะที่พ่อไปธุระการงาน และอะไรไม่เศร้าใจเท่าตรงที่ทั้งคันรถซึ่งมีผู้หนึ่งอยู่เต็ม มีพ่อเสียชีวิตเพียงคนเดียวเท่านั้น ทำไมนะ คนที่ตายต้องเป็นพ่อด้วย ภาพในอดีตของพ่อผุดขึ้นมาให้คิดอีก

ก่อนที่รถจะเข้าตัวเมือง ต้องผ่านวัดพระบรมธาตุ เราทั้งสามคนพนมมือไหว้ทั้งน้ำตา พร้อมทั้งอธิษฐานขอให้ดวงวิญญาณของพ่อจงไปสู่สุคติเถิด

ถึงบ้าน แม่กับน้องสาวคนเล็กนั่งตบามรออยู่ ทันทันที่ลูก ๆ ลงจากรถ แม่โผเข้ามากอดแล้วร้องไห้ ป้าตามมาปลอบใจอยู่ข้าง ๆ

ป้ายังไม่ยอมให้เราไปกราบศพพ่อซึ่งตั้งศพอยู่ในวัดในขณะนั้น แต่ป้าขอร้องให้เราอาบน้ำแต่งตัวใหม่ ทำใจให้สบายเสียก่อน ทุกคนเชื่อฟังป้าเป็นอย่างดี

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว ป้าจัดการเอาข้าวมาให้ก่อน แต่เรากินกันไม่ค่อยลง ตักข้าวเข้าปากได้ไม่กี่คำก็อึด

หลังจากนั้น เราก็เดินไปวัด ซึ่งอยู่ใกล้บ้านแค่ข้ามถนนก็ถึง โลงศพสีทองของพ่อตั้งเด่นอยู่กลางศาลาเห็นชัด ขณะก้มลงกราบศพ เราช้องให้กันอีกน้องสาวรำพึงรำพันถึงพ่ออย่างน่าสงสาร

ตลอดเวลาเหล่านี้ แม่ไม่ยอมห่างลูก ๆ เลย

รุ่งขึ้นอีกวัน พี่ชายคนโตก็มาถึง หลังจากกราบศพพ่อแล้ว พี่ชายขอเปิดโลงดูศพพ่อ แต่ผมไม่กล้าดู เพราะผมไม่อยากจะเห็นสภาพของพ่อเช่นนั้น

งานศพของพ่อ ดำเนินไปด้วยดี เพราะมีญาติ ๆ คอยช่วยเป็นธุระให้ แต่ละคืน มีแขกมากันมาก เราได้รับแขกเฟลีนจนลืมนอนซะไปบ้าง แต่พอแขกกลับหมดแล้วเหลือ แต่พวกเรา รู้สึกเงียบ ว่างแวง ความเศร้าความอาลัยกลับเข้ามาแทนที่อีก และดูเหมือน ยิ่งทับทวีมากขึ้น

งานศพของพ่อผ่านไป แต่เรายังไม่กลับกรุงเทพ เราอยู่เป็นเพื่อนแม่ อีก 2 วัน กับ 2 คืน แล้วจึงเดินทางกลับ

วันเดินทางกลับ แม่ตามไปส่งเราที่สถานีก่อนรถไฟออก แม่ขอให้ลูกทุกคน ขยันเรียนและอวยพรขอให้โชคดี ขณะที่แม่พูด น้ำตาของแม่ไหลลงอาบแก้ม

รถเคลื่อนขบวนแล้ว แต่แม่อังยังยืนมองพวกเราอยู่พร้อมกับโบกมือไหว ๆ ให้ลูก น้ำตาของแม่ไหลออกมาอย่างไม่รู้สึกตัว ต่อนี้ไปแม่ต้องอยู่คนเดียว โช้.....แม่! ผมสงสารแม่จนบอกไม่ถูก ทำไมนะ คนเราเกิดมาแล้วต้องจากกันด้วย

ผมกลับถึงวัด พ่อเพื่อน ๆ รู้ว่าพ่อผมเสียต่างก็มาแสดงความเสียใจกันด้วย หลายคน

คนเราเมื่อขาดพ่อ ก็เหมือนขาดอะไรไปสักอย่างหนึ่งในชีวิต เวลาสุขก็สุข ได้ไม่เต็มที่ ถึงคราวทุกข์ก็ทุกข์ได้ไม่ถนัด ดูชีวิตมันแข็ง ๆ ยังไงพิกล

หลังจากนั้นไม่นาน เพื่อนของผมคนหนึ่งได้รับเคราะห์อย่างเดียวกับผมบ้าง เขาได้รับโทรเลขจากบ้านบอกว่า

“พ่อเสียแล้ว กลับด่วน”

ข้อความในโทรเลขนี้แพร่สะพัดไปทั้งวัดเพราะบังเอิญขณะที่โทรเลขมาถึง วัด เจ้าของโทรเลขไม่อยู่วัด เพื่อน ๆ เลยถือวิสาสะแกะอ่านดู

เมื่อผมทราบ ด้วยความที่เคยพบเหตุการณ์เช่นนี้มาก่อน ทำให้รู้สึกเห็นใจ เพื่อนผู้นี้มาก เพราะถ้าเปรียบแล้วเราเหมือนมีหัวอกอันเดียวกัน

พอเขากลับมาวัด ผมก็รีบไปพบเขาที่ห้องพักทันที

“กุขอแสดงความเสียใจด้วย” ผมเอ่ยขึ้นเมื่อพบกับเขา แต่เขาหัวเราะเสียงใส เหมือนกับไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น แล้วพูดว่า

“ให้ตายซี! พวกมึงนี่ทำเป็นกระต่ายตื่นตูมไปได้ กูวานให้เพื่อนโทรมาเองไว้อยู่ เพื่อเป็นหลักฐานลาโรงเรียน”

คำถามท้ายบท

1. เรื่องเหนือวิสัยคืออะไร แบ่งเป็นกี่ชนิด จงอธิบาย
2. เรื่องชนชั้นคืออะไร มีประโยชน์อย่างไร จงอธิบาย
3. ผูกเขียนเรื่องเหนือวิสัย
4. ผูกเขียนเรื่องบันเทิงคดีประเภทวิทยาศาสตร์
5. ผูกเขียนเรื่องชนชั้น